

Sami Kuronen & Ilkka Ihamäki

Sensuellit iltasadut 2

seven

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Ilkka Ihamäki, Sami Kuronen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-41141-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Sisällys

After ski	9	
Kohtaaminen koirapuistossa		20
Päikkäreiden aikaan	32	
Ihana asana	42	
Kielioppia Hotel Vantaalla		55
Kympin nainen	66	
Määräaikaishuolto	78	
Salon Kosteat kiharat	90	
Sähköä ilmassa	106	
Miekannelijä	120	
Enkeli	133	
Eka kerta	145	
Ulos kaapista	157	
Kuikka huutaa tahtia	169	
Höyryä saunassa	182	
Kukkakaupan kaunotar	193	
Yöjunassa	205	
Kuuma naapurinsetä	217	
Souturetki	228	

Nyt ei olekaan mikään ihan tavallinen torstai. On juhannusaaton aatto. Keskikesän suurta juhlaa on tänä vuonna tarkoitus juhlia sopivalla porukalla mökillä. Eikä kyseessä ole mikä tahansa kiskurihintainen nettipalstalta viikoksi vuokrattava perustölli vaan minun ikioma piilopaikkani.

Kun Matti-enon asuttama suvun kesäpaikka laitettiin muutama vuosi sitten myyntiin, mökkikuume pääsi puraisemaan minuunkin. Vielä joitain vuosia sitten en olisi voinut kuvitellakaan, että jonakin päivänä omistaisin ihan ikioman kesämökin, mutta tässä sitä nyt ollaan velkaisena, mutta onnellisena kesäpaikan isäntänä.

Pieni, 1960-luvun lopussa valmistunut kesämökki vierasmajoineen pompahti vastaan juuri sopivasti. Ei tarvittu kuin soitto tutulle kiinteistövälittäjälle, yksi näyttökerta ja tietysti palaveri pankissa. Edellinen omistaja oli kunnostanut paikat tiptopkuntoon mutta päättänyt luopua mökistä innostuttuaan enemmän toisesta kaikki rahat nielevästä harrastuksesta eli purjeveneilystä. Minun syyliini tipahti siis kypsä marja, rakkaudella pidetty ja hyvällä maulla sisustettu kesäparatiisi, ja vieläpä lapsuusmaisemien lähettäviltä. Kun nyt nautin juhannustorstain ensimmäistä olutta oman mökkini terassilla, en voi kuin onnitella itseäni kaupoista.

Saavuvin tontille yksin laittamaan paikkoja kuntoon vieraita varten. Juhannusaaton aamupäivän aikana paikalle tulevat paras lapsuudenkaverini Niko vaimonsa Maijun kanssa ja työkaverini Salli tuoreen poikaystävängsä Jarin seurassa. Juhannuksen isännöinti oli spontaani idea, esitin kutsut vieraille vasta alkuviikosta. Tiedän, että vieraani viihtyvät varmasti, sillä olemme viettäneet vappupäivää kaupungissa samalla porukalla. Kun nyt petaan vieraille sänkyjä, mieleeni juolahtaa, että majoitustilaa olisi isommallekin porukalle ja oikeastaan voisin kutsua muutaman lisävieraankin viettämään juhannusta kanssamme. Tutustuminen uusiin ihmisiin saattaisi johdattaa vaikka mihin... Lakanoita asetellessani mieleen tulee kuuma muisto laskettelureissulta, jolla ajauduin vieraaseen, mutta kovin miellyttävään seuraan.

After ski

Lentokoneen renkaat iskeytyvät piskuiselle Kuusamon lentokentälle. Laskeutuminen lumiselle kii-
toradalle on tasainen ja koneen ikkunoista avau-
tuva pohjoisen talvi paitsi kaunis myös jäätävän kylmä.
Lentoaseman lämpömittari todistaa yli 20:n pakkas-
asteen lukemillaan, että ylimääräinen laukku toppavaat-
teiden ja lämpökerrastojen kera kannatti ottaa mukaan.

Sain vasta viime viikolla vähän yllättäen kutsun pit-
käksi viikonlopuksi laskettelureissulle. Hyvä ystäväni
Timo on matkustanut opiskelu- ja lapsuudenkavereis-
ta koostuvan ryhmän kanssa Rukalle jo useana vuonna.
Kokoonpano vaihtelee hieman vuosittain, mutta ydin-
porukka on pysynyt yllättävänkin samana.

Ryhmän ikisinkku Toni löysi kuitenkin viime kesä-
nä itselleen vihdoin tyttöystävän eikä halunnut altistaa
rymyreissulla uunituoretta parisuhdettaan mahdollisil-
le riidoille. Tonin maine kukasta kukkaan hyppivänä
naistenmiehenä on yleisessä tiedossa, ja rehellisyyden
nimissä oli häneltä ihan fiksu veto jättää kaikki ylimää-
räiset houkutukset väliin. Näinpä Tonin päätettyä pa-
nostaa tuliterään suhteeseensa minulle avautui viime
hetkellä peruutuspaikka.

En tunne Timon kavereita kovinkaan hyvin, mutta sen verran kuitenkin, että kutsuun oli helppo vastata kyllä. Tällä kertaa mukana ovat hiekkalaatikolta saakka Tonin vierellä kulkenut lapsuudenystävä Samuli ja tämän tyttöystävä, kuvankaunis ja mallintöitäkin tehnyt Saija. Juhis ja Tiina ovat Timon opiskelukavereita. Heidän on-off-suhteensa taitaa olla tällä kertaa vaihteeksi on-asennossa. Välillä sukset ovat olleet pahemman kerran ristissä ja jompikumpi on jäänyt suosiolla kotiin, mutta ainakin alkumatkan perusteella tällä kertaa ollaan liikkeellä sopuisissa merkeissä.

Muu porukka koostuukin sinkuista. Timo itse on viihtynyt yksin jo toista vuotta erottuaan vaimostaan Kristasta pitkän yhdessäolon jälkeen. Kaisa, joukon ilopilleri ja sählääjä ei jätä ketään kylmäksi. Suu käy tauotta, ja tekeväälle sattuu. Hänen sähläämisissään on kuitenkin aina positiivinen klangi. Pete taas on jengin älykkö. Poikkeuksellinen lätkäjätkä, joka on jatkanut opintojaan meitä muita pidempään. Välillä tuntuu, ettei takaraja opintopisteissä tule hänen kohdallaan ikinä vastaan.

Viimeisenä muttei suinkaan vähäisimpänä on helposti lähestyttävän tuntuinen Sari. Hänen naapurintyttömäinen olemuksensa huokuu turvaa ja lämpöä, mutta samaan aikaan vastustamatonta seksikkyyttä. Minulle hän on uusi tuttavuus. Katseeni kiinnittyi heti Helsinki-Vantaalla tavatessamme hänen luonnollisen kurvikkaisiin muotoihinsa. Toppatakin alta pilkottanut

kerrasto pingottui ryhdikkäästi hänen kookkaan rinta-varustuksensa päällä. Suuren, itse neulotun villapipon alta paljastuivat punaiset pakkasen puremat posket ja nauravat silmät. Valloittava tapaus kerta kaikkiaan.

Aiemmin käsimatkatavaroita koneen lähyllyltä nostaessani sain Sarilta merkitseviä katseita. Ojensin hänelle hänen käsilaukkunsa, ja kiitoksessa oli jotain kaverillista kohteliaisuutta enemmän. Aistin, että tutustumisemme tulee jatkumaan matkan edetessä vielä kahden kesken.

Seurueemme marssii iloisena kohti tuloaulaa, ja innostuksesta kohonneet desibelitasomme varastavat huomion muuten rauhallisella lentokentällä. Kaikki merkit viittaavat siihen, että tältä reissulta jää tarinoita kerrottavaksi.

Pakkaamme tavaramme kahteen vuokra-autoon. Sari istahtaa viereeni takapenkille, enkä voi olla ajattelematta, että valinnan täytyy olla tietoinen. Hetki sitten koneessa saamieni katseiden ja paikkavalinnan täytyy merkitä jotain siitä huolimatta, ettemme tunne toisiamme vielä millään tasolla. Hykertelen hiljaa itsekseksi alkumatkan eteen tuomalle jännitteelle.

Autot kaartavat lumen kuorruttaman mökin pihaan. Vaativimmatkin laatukriteerit täyttävästä hirsimökistä löytyvät kaikki kuviteltavissa olevat herkut. Tilaa on reippaasti molemmille pariskunnille sekä kaikille meille sinkuille. Kuuden makuuhuoneen superior-mökki on sopivasti syrjässä keskuksen hälinästä.

Asetumme taloksi, ja Kaisa on ehtiväisenä naisena kaatamassa meille jo alkudrinkkejä lasiin. Kuohuviini poksahuttaa auki ikään kuin merkinä alkavalle seikkailulle. Luvassa on laskemista, syömistä, juomista ja juhlimista. Ehkä romantiikkaa, kuka tietää.

Maljojen jälkeen puramme laukkumme, kiskomme päällemme untuvatakit ja siirrymme Ruka-tunturin juurelle ensimmäisiä laskuja varten. Etelän lumeton alkutalvi on nostanut jokaisen laskukiimaa niin paljon, että haluamme nauttia rinteistä reissun ensihetkestä lähtien.

Juhis ja Tiina lupautuvat ensimmäisen päivän kusseiksi, ja karavaanimme ahtautuu paksuissa talvivarusteissaan autoihin. Kipakka pakkaneen tuntuu sormissa ja varpaissa.

Alun lippu- ja välinesähläysten jälkeen saamme sukset ja laudat jalkaan. Itse kuulun vanhan liiton miehenä suksijengiin, sinkkumimmimme luottavat lautoihin.

Ensimmäinen nousu tehdään perinteisillä ankkurihisseillä, ja nousukaverikseni valikoituu Sari. Hän on pukeutunut trendikkääseen talviasuun ja laittanut paksut vaaleat hiuksensa palmikoille. Hän näyttää erittäin kuumalta snoukkamimmiltä kireiden pakkasten värittämässä talvimaisemassa. En voisi toivoa parempaa matkakumppania huipulle.

Sari asettautuu tottuneesti odottamaan seuraavaa ankkuria. Liu'un hänen viereensä oikealle puolelle. His-

sipoika ojentaa ankkurin ensin Sarin haaroväliin, jonka jälkeen toinen puoli asettuu pakaroideni alle. Sarin lauta pakottaa hänet kääntämään rintamasuuntaansa minua kohti, ja hänen oikea kätensä asettuu luontevasti alaselälleni.

”Ei kai haittaa, jos pidän kättäni tässä nousun ajan?” hän kysyy lentokoneesta tutulla aseistariisuvalla tavallaan, vaikka tietää jo vastauksen. Hän saa kaiken tuntumaan samaan aikaan maailman luontevimmalta ja sopivasti flirttailevalta.

”Ei tietenkään haittaa. Pidät kättäsi siellä missä hyvältä tuntuu ja haluat”, vastaan ja saan meidät nauramaan. Sari laskee tämän kuultuaan kättään muutaman sentin pakaroideni yläkaarelle ja rutistaa lujempaa. Samalla hän vetää itseään lähemmäksi ja huomaan, miten jo pienikin kosketus lämmittää hissimatkaamme.

Normaalisti matka tunturin huipulle tuntuu hitaalta, mutta nyt se päättyy aivan liian nopeasti. Olemme ryhmämme viimeiset perillä, ja ensimmäinen laskumme on valmiina alkamaan. Sovimme Sarin kanssa, että tapaamme hisseillä, mistä jatkamme yhdessä hyvin alkanutta matkaamme.

Lasken muutaman metrin perässä ja jään seuraamaan Sarin sulavaa liikehdintää laudan kanssa. Hänen lantionsa liikkeet saavat ajatukseni villeiksi. Jään miettimään, olisiko meno yhtä keinuvaa ja sulavaa myös mökillä rinnepäivän jälkeen. Sarin laskeminen on kaunista katseltavaa.

Pakkasen terävöittävä viima saa poskipäät kipristelemään. On selvää, ettei tänään lasketa kauaa. Sormet ja varpaat alkavat kohmettua jo ensimmäisissä kaarteissa. Emme kuitenkaan halua luovuttaa heti vaan laskemme urheasti hissijonon hännille. Rajut pakkaslukemat ovat hiljentäneet rinteitä niin, ettei hisseillä ole ruuhkaa. Sari odottaa minua jo jonossa iloisesti vierelleen.

Tällä kertaa hän ei enää kysele, vaan asettaa kintaaseen puetun kätensä rohkeasti pakaralleni. Hän silittelee takamustani tuttavallisesti ja kiusoittelevasti.

”Mun nenä on ihan jäässä, kokeile vaikka”, Sari sanoo. Pakkasen takia en ala riisua jäätyneitä sormiani vaan kysyn, saanko koettaa sitä nenälläni. ”Ilman muuta”, Sari vastaa.

Vien oman nenäni hänen huuruisten kulmakarvojensa alta löytyvälle tulipunaiselle nenälle, ja hieromme niitä hetken toisiaan vasten. Mitään kyselemättä Sari antaa minulle suudelman kesken tunnustelun. Vastaan kutsuun samalla mitalla – suudelma muuttuu suuteluksi, ja yhtäkkiä olosuhteet muuttuvat hiostavammiksi.

”Varastit huomioni jo kentällä. Lempeytesi ja muiden huomioiminen tekivät vaikutuksen. Pahoittelut, en vain pystynyt pitämään huuliani kurissa”, Sari sanoo hieman nolostuen.

”Älä ole yhtään pahoillasi”, vastaan ja jatkan suute-
lua.

Pysymme haparoivan hissimatkamme vain vaivoin ladulla. Huomiomme on jossain aivan muualla kuin

nousemisessa. Tosin huomaan, että sauvani alkaa sojottaa vahvasti menosuuntaan. Yllättävä käänne saa minut unohtamaan ympäriltäni kaiken muun.

Saavumme ylös ja toteamme, ettei vilustuteta itseämme kipeiksi, vaan aloitetaan tervetuliaisbileet suunniteltua aiemmin. Laskukauden pikaisen korkkauksen jälkeen Samuli ja Saija lähtevät tekemään ruokaostoksia lähimarkettiin ja me muut menemme valmistelemaan iltaa mökille.

Saan Tonista seuraa saunanlämmitykseen, ja puhe kääntyy nopeasti hississä nähtyihin tapahtumiin.

”Mikä juttu teillä ton Sarin kanssa on?” Toni kysyy innoissaan.

”No muutama suukko vaihdettiin, ja onhan hän aivan sairaan kuuma”, vastaan hymy korvissa. ”Kerro vähän, mikä mimmi hän oikein on naisiaan?”

”Sari on valioyksilö! Yksi sydämellisimpiä ihmisiä, joita tiedän. Hän erosi pitkästä suhteesta viime kesänä, ja voin kertoa, että aika moni ukko on ollut hänestä sittemmin kiinnostunut. Sari ei kuitenkaan ole näille kosijoille lämmennyt.”

”Hississä hän vaikutti erittäinkin lämmenneeltä. En vastustele kyllä yhtään, jos tilanne alkaa kehittyä”, vastaan samalla, kun halko heilahtaa kiuasluukusta sisään.

Siirrymme tuvan puolelle odottelemaan saunan lämpenemistä. Sari on riisunut ulkovaatteensa ja istuu kutsuvasti ison kulmasohvan nurkassa. Hänellä on yllään lämpökerrasto ja villasukat. Palmikot laskeutuvat kau-

lan molemmin puolin hänen rinnoilleen. Drinkkimestariimme Kaisa on ehtinyt pyöräyttää kaikille minttu-kaakaot. Istun Sarin viereen.

Sari laskee pakkasen viilentämän kätensä reidelleni ja katsoo vienosti alta kulmien.

”Olet hyvä suutelemaan”, hän sanoo hymyillen.

”Niin säkin”, vastaan silittäen samalla hänen kämmenselkäänsä.

”Haluaisin suudella sua nyt”, hän jatkaa.

Samuli ja Saija saapuvat kaupasta ja aloittavat Juhiksen ja Tiinan kanssa illallisen valmistamisen.

”Tässä menee vielä pari tuntia, joten ensimmäiset voisivat mennä jo saunaan!” kuuluu keittiöstä.

Luon kysyvän katseen Sariin ja saan hyväksyvän nyökkäyksen. Käymme huoneissamme pukemassa uikkarit ja siirrymme tumman saunan uumeniin. Päästyämme katseilta piiloon aloitamme intohimoisen suutelnun. Märät vartalomme liukuvat pehmeästi toisiaan vasten, kun Sari työntää minua lauteilla makuuasentoon. Hän nousee päälleni ja nojaa eteenpäin. Hänen täyteläiset rintansa painautuvat vasten rintakehäni. Suutelumme jatkuu ratsastusasennossa, ja välillämme olevien uima-asujen saumojen kestävyyttä koetellaan.

Suihkuhuoneen ovi käy. Timo astelee mitään aavistamatta sisään ja menee suihkuun. Nousemme Sarin kanssa istumaan, ja yritän peitellä stondistani, kun Timo avaa saunan oven.

”Katos katos! En tiennyt, että täällä on muitakin.

En kai keskeyttänyt mitään?” hän kysyy vinoillen ja seisokkini rekisteröiden. Timo tajuaa saman tien pelin hengen.

”Tiesittekö, että tuossa nurkan takana on ulkoporeallas? Haluaisitteko mennä koeajamaan sen?” hän heittää silmää iskien.

”Hyvä idea, mennään”, vastaan ja lähden askeltaamaan kyyryssä kohti terassia. Yritän peitellä seisovaa munaa käsilläni heikoin tuloksin. Koeajamaan todellakin, mietin mielessäni ja hymyilen. Luotan siihen, että Timo osaa pelimiehenä pitää ylimääräiset silmäparit pois ympäriltämme ja saamme keskittyä rauhassa toisiimme.

Pulahdamme Sarin kanssa lämpimiin poreisiin, ja suutelumme jatkuu yhtä kiivaana kuin mihin se saunassa jäi. Sari siirtää kätensä pitkin sisäreittäni jalkoväliini ja ottaa kovan kaluni haltuunsa. Hän käsittelee sitä taitavasti, puristaa ja höllää otettaan juuri parhaalta tuntuvalla tavalla. Nautin olostani, huokaisen syvään ja huuliltani karkaa autuaan onnellinen voihkaisu. Edestakaisen liikkeen luomat aallot hukkuvat lämpimän altaan poreisiin, eikä vedenalainen maailma näy ulospäin juuri mitenkään. Koko pitkän päivän olemme virittäytyneet flirttaillen tunnelmaan, ja aika nopeasti haluan sukeltaa kalullani Sarin syvyysiin. Omat sormeni etsiytyvät poreiden suojassa koskettamaan Sarin jalkoväliä. Tunnen, että aika on kypsä ja hän haluaa ottaa minut sisäänsä.

Sari nousee polvilleen ja nojautuu käsillään vasten porealtaan reunaa. Otan kiinni hänen veden kiillottamista lanteistaan ja tulen sisään takaapäin. Käteni haakeutuvat Sarin rinnoille ja hyväilen hänen nännejään samalla, kun naimme pohjoisen taivaan alla. Kuu ja tähtitaivas valaisevat raikasta pakkasiltaa, ja nautintomme äänet huuhtoutuvat poreiden pauhuun.

After ski tarjoaa tällä kertaa rinnepäivän liukkaimmat laskut.

Oman terassin lakaiseminen on oikeastaan aika terapeuttista puuhaa. Kävyt ja männynneulaset saavat kyytiä, kun huiskin menemään viime kesänä mikkililäiseltä torimyyjältä ostamallani luudalla. Tässä hommassa ainakin työn tulokset näkee heti! Ulkopöydälle tuotu taskukokoinen mökkiradio soittaa vaimeasti jotain vanhaa iskelmää, ja tunnelma on leppoisa, vaikka tekemistä vielä riittääkin. Seuraavan biisin tunnistankin. Katri Helena laulaa sinivalkeisella äänellään ”Katson sineen taivaan”, ja hyräilen kertosaikkeessa mukana. Lakaisukaraokeni keskeytyy tekstiviestin ääneen. Enoni Matti on lähettänyt juhannustervehdyksenä kuvan, jossa hän poseeraa pieni sekaroituinen koiranpentu kainalossaan. Matti on aivan hullaantunut Elli-koiraan, jonka hankki keväällä eläkepäiviensä kaveriksi. ”Hyvää juhannusta teille molemmille!” vastaan. Minulla onkin pienien koirien hoitamisesta kokemuksia tuoreessa muistissa omasta takaa.

Kohtaaminen koirapuistossa

”**T**ule Santtu, nyt mennään ulos. Pääset koirapuistoon tapaamaan kavereita!” huusin eteisestä ja helistelin talutus-flexiä. Santtu haukahti iloisesti ja ilmestyi olohuoneen matolta jalkojeni juureen muutamassa sekunnissa. Pian olimmekin hississä ja matkalla kadulle.

Kevät oli jo pitkällä. Puihin huomaamatta ilmestyneet silmut olivat muuttuneet vehreiksi lehdiksi kuin humauksessa. Olin tänäkin keväänä unohtanut hankkia makuuhuoneeseeni pimennysverhot, joten heräsin aamuauringon heijastuksiin usein jo ennen kuutta. Ensimmäinen lenkki bichon frisé -kaverini Santun kanssa oli tänäänkin tehty jo aamuvorhain. En ollut ennen tätä kevättä tiennyt olevani koiraihminen, mutta kahden viikon hoitojakson aikana neljävuotias Santtu-koira oli sulattanut sydämeni totaalisesti.

Santun isäntä, kampaajaystäväni Mats oli lähtenyt Marbellan lämpöön pitkälle rakkauslomalle, jonka ajan olin luvannut pitää huolta hänen silmäterästään, Matsin hiusmuotoiluateljeessa normaalisti päivänsä

viettävästä Santusta. Siellä Santtu oli tottunut saamaan osakseen huomiota ja jatkuvia rapsutuksia Matsin kanta-asiakkailta, etelähelsinkiläisiltä julkkisrouvilta. Erään laulajan sylissä Santtu oli jopa esiintynyt Me Naisten kansikuvissa. Ja kuten asiaan kuuluu, Mats oli tietysti perustanut koiralleen ikioman Instagram-tilin, jonka kautta Santusta oli tullut myös jonkin sortin somepersoonaa.

Ensimmäisten Marbellan-reissupäiviensä aikana Mats oli ikävöiden kysellyt minulta tekstiviesteillä, WhatsAppilla ja Messengerissä koiransa vointia monta kertaa päivässä. Olin kuitenkin onnistunut rauhoittamaan hyvää ystävääni ja hälventämään hänen ikäväänsä kuvilla ja videoklipeillä Santun vauhdikkaista leikeistä ja anovasta katseesta keittiössä. Ei hätää Mats, meillä oli Santun kanssa kaikki hyvin! Santtu oli seurallinen, kiva kaveri, joka kieltämättä laittoi kärsivällisyyteni välillä koetukselle. Mutta kun katsoin hänen pörröistä turkkiaan ja viatonta katsettaan, olin aina valmis antamaan kaikki lehtien repimiset tai muut pienet hässäkät anteeksi. Santulla oli vahva itsetunto ja voimakas oma tahto.

Astelimme Santun kanssa rinta rinnan kohti koirapuistoa. Kantakaupungissa koirien ulkoilutus ei ollut välttämättä kaikista vaivattominta, mutta olin pitänyt huolta siitä, että Santtu pääsi päivittäin kirmaamaan myös ilman flexi-pantaa läheiseen aidattuun puistoon. Tavakseni oli tullut poimia matkan varrelle osuvasta tu-

tusta kahvilasta mukaan take away -latte, päästää Santtu telmimään koirakavereidensa kanssa ja asettua koirapuiston penkille nauttimaan kevätauringosta.

Jo useampana päivänä Santtu oli osunut puistoon samaan aikaan leikkisän ja seurallisen novascotianoutajan kanssa. Tämä tarkoitti sitä, että myös novascotiannoutajan emäntä, mukavissa ulkoiluvaatteissa ja tyylikkäissä aurinkolaseissaan koiraansa hoitava nainen oli osunut samalle penkille kanssani. En alkuun tuntenut koirapuistojen käytöskoodistoa ja hieman arkailin small talkin aloittamista. Jännitykseni oli kuitenkin turhaa, sillä koiraihmiset osoittautuivat sympaattisiksi ja heidän kanssaan oli helppo päästä jutun alkuun, kun yhteinen kiinnostuksen kohdekin oli olemassa.

”Moi Sami! Taas täällä samaan aikaan!” novascotianoutajan emäntä naurahti ja istuutui penkille viereeni. ”Moi Maria!” tervehdin. Olimme esittäytyneet muutama päivä aikaisemmin. Maria asui saman talon viereisessä rapussa koiransa Ridgen kanssa. Ihmettelin, että en ollut törmännyt häneen aiemmin. Hän oli nainen, joka olisi varmasti kiinnittänyt huomioni kadulla vastaan tullessaan. Marian olemus huokui rentoa itsevarmuutta, ja hänen iloinen ilmeensä tuntui tuovan lisää valoa muutenkin keväiseen säähän. Kaiken lisäksi hän oli ulkonäöltään juuri minun mieleeni. Mutta vasta koiranhoitovuoro oli saattanut meidät yhteen. Jätin kertomatta Marialle, että oikeastaan olin viime päivinä jo salaa toivonut, että osuisimme taas puistoon samoihin aikoihin.